

SCHUMANN

HEINE

Dichterliebe
Op.48

A költő szerelme

Dichterliebe – A költő szerelme, Op. 48

1.

A csodás május hónapban,
Amikor a rügyek mind fakadtak,
Akkor szívemben
Fölébredt a szerelem.

A csodás május hónapban,
Amikor minden madár dalolt,
Mevallottam neki
Vágyaimat és vágyakozásomat.

2.

Könnyeimből fakadt
Sok nyíló virág,
És sóhajaimból
Csalogányok kara lett.

S ha kedvelsz, lányka,
Neked ajándékozom mind a virágokat,
És ablakod alatt csengjen
A csalogány dala.

3.

A rózsát, a liliomot, a galambot, a napot,
Ezeket szerettem egykor mind a szerelem gyönyörében.
Nem szeretme őket többé, csupán
A Kicsit, a Finomat, a Tisztát, az Egyetlent szeretem;
Ő maga, minden szerelem gyönyöre
A rózsza és a liliom és a galamb és a nap.
Csupán
A Kicsit, a Finomat, a Tisztát, az Egyetlent szeretem.

4.

Ha szemedbe nézek,
Eltűnik minden szenvedés és fájdalom;
De ha szádat csókolom,
Egészen meggyógyulok.

Ha kebledre borulok,
Mintha mennyi gyönyör töltene el;
De ha szólsz: szeretlek!
Keservesen sírnom kell.

5.

Lelkemet bele akarom meríteni
A lilium kelyhébe;
A lilium csilingelve lehelljen
Egy dalt arról, ki a legkedvesebb nekem.

A dal borzongjon és reszkessen,
Mint szájának csókja,
Mit egykor ő adott nekem
Egy csodálatos órában.

6.

A Rajnában, a szent folyamban
Tükröződik a hullámokban
Nagy dómjával
A nagy, szent Köln.

A dómban ott áll egy kép,
Arany bőrre festve;
Életem vadonába
Kedvesen fényt sugárzott.

Virágok és angyalkák lebegnek
Miasszonyunk körül;
Szeme, ajka, orcái
Pontosan, mint a kedvesemé.

7.

Nem haragszom, még ha meg is szakad szívem,
Örökre elveszett szerelem! Nem haragszom.
Bárhogy is tündökölsz gyémántpompában,
Nem hull egy sugár sem szíved éjszakájába.
Ezt régóta tudom.

Nem haragszom, még ha meg is szakad szívem.
Hisz láttalak álmomban,
És láttam az éjszakát szíved mélyén,
És láttam a kígyót, amely szívedet rágja,
Láttam, kedvesem, mily nyomorult vagy,
Nem haragszom.

8.

S ha tudnák s kis virágok,
Mily mélyen sebzett szívem,
Velem sírnának,
Hogy enyhítsék fájdalmam.

És ha tudnák a csalogányok,
Milyen szomorú és beteg vagyok,
Vidáman fölzengetnék
Frissítő énekük.

És ha ismernék fájdalmamat
Az arany csillagok,
Lerjönnének a magasból
És vigasztalnának.

Egyikük sem tudhatja,
Csak egyvalaki ismeri fájdalmam;
Hiszen ő maga törte össze,
Töste össze a szívem.

9.

Fuvolázás, hegedülés hallatszik,
Trombiták harsognak közbe;
Lakodalmi körtáncát járja bizonyára,
Ki szívemnek legkedvesebb.

Csengés és dübörgés hallatszik,
Dobolás és sípolás;
Közben zokognak és nyögnek
A kedves anyukák.

10.

Hallom csengeni a dalt,
Mit egykor a kedves énekelt,
Szívem meg akar szakadni
A vad fájdalomtól.

Sötét vágy úz
Az erdős hegyre föl,
Ott könnyekben oldódik
Hatalmas fájdalmam.

11.

Egy ifjú szeret egy lányt,
Aki egy másikat választott;
A másik egy másikat szeret
És azzal meg is házasodott.

A lány mérgében
Hozzámegy az első férfihez,
Aki az útjába akad;
Az ifjú bánatos ezért.

Régi történet ez,
De mindig új marad;
És akivel éppen megtörténik,
Annak a szíve megszakad.

12.

Ragyogó nyári reggelen
Sétálok a kertben.
Suttognak és beszélnek a virágok,
De én némán járok.

Suttognak és beszélnek a virágok,
És részvéttel néznek rám:
Ne haragudj nővérünkre,
Te szomorú, sápadt ember.

13.

Álmomban sírtam,
Azt álmodtam, a sírban fekszel.
Felébredtem, és a könnyek
Még arcomról peregtek.

Álmomban sírtam,
Azt álmodtam, elhagytál.
Felébredtem, és még sírtam
Sokáig keservesen.

Álmomban sírtam,
Azt álmodtam, jó voltál még hozzám.
Felébredtem, és még mindig
Záporoztak könnyeim.

14.

Minden éjjel álmomban látlak,
És látom, hogy kedvesen üdvözölsz,
És hangosan fölsírva borulok
Édes lábad elé.

Rám nézel bánatosan
És csóválod szőke fejecskéd;
Szemedből szivárognak
A gyöngykönnycseppecskék.

Titokban szólsz hozzám egy csöndes szót
És adsz egy cipruscsokrot.
Felébredek, és a csokor eltűnt,
A szót elfelejtettem.

15.

Régi mesékből int elő
Fehér kézzel,
Csengés-bongás mesél
Egy varázsországról;

Ahol tarka virágok nyílnak
Az arany alkonyfényben,
És kedvesen illatozva izzanak
Menyasszony-arccal;

És zöld fák énekelnek
Ősrégi dallamokat,
A szellők titokban zengenek,
És madarak röppennek bennük;

És ködképek emelkednek
Elő a földből,
És szellős körtáncot járnak
Csodás karban;

És kék szikrák égnek
Minden levélen és gallyon,
És piros fények rohannak
Zavaros, örült körben;

És hangos források fakadnak
A vad márványsziklából,
És a patakokban különösen
Ragyog tovább a visszfény.

Ah, bárcsak elmehetnék oda,
És ott örvendene szívem,
Minden kint lerázva
És szabad és boldog lennék!

Ah! A gyönyörnek ezt a földjét
Látom gyakran álmomban,
De jön a reggeli nap,
Szétfoszlik, mint futó hab.

16.

A régi, gonosz dalokat,
A gonosz, dühös álmokat
Temessük el most,
Hozzatok egy nagy koporsót.

Belerakok sokmindent,
De nem mondom meg, mit;
A koporsónak nagyobbnak kell lennie,
Mint a heidelbergi hordónak.

És hozzatok egy ravatalt
És erős, vastag deszkákat;
Annak is hosszabbnak kell lennie,
Mint a mainzi hídnak.

És hozzatok nekem tizenkét óriást is,
Akik erősebbek legyenek,
Mint az erős Kristóf
A Rajna menti Köln dómjában.

Ők vigyék el a koporsót
És süllyesszék a tengerbe;
Mert egy ekkora koporsóhoz
Nagy sír illik.

Tudjátok, miért kell a koporsónak
Ilyen nagynak és nehéznek lennie?
Belesüllyesztem szerelmem
És fájdalmam.

(Gádor Ágnes nyersfordítása)